

Arrest

nr. 127 591 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 oktober 2013 het Rijk binnen en diende op 16 oktober 2013 een asielaanvraag in. Op 10 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meerbepaald in het dorp Shogo in het district Chamdo. In 1985 zou u tot een klooster zijn

toegetreten in de stad Chamdo. U zou zich in de jaren negentig hebben bezig gehouden met het verspreiden van politieke documenten en pamfletten. Tijdens de zogenaamde 'patriotic education campaign' werden u en de andere monniken in het klooster gedwongen om verklaringen te ondertekenen waarbij de Dalai Lama werd beledigd. Omdat u dit weigerde, zou men u hebben gedwongen om het klooster te verlaten. U zou vervolgens een tijdje in de hoofdstad Lhasa gewoond hebben nadat u uit het klooster was getrokken. In Lhasa zou u ook politieke pamfletten hebben verspreid. Omdat u had vernomen dat de Chinese autoriteiten u in het oog hielden, zou u besloten hebben het land te verlaten. In 1999 zou u op illegale wijze naar India gevlucht zijn. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via de 'Reception Centre' naar Dharamsala, India, reisde. Uw ouders en drie broers wonen nog in de VRC. In India heeft u in totaal nog zeven jaar gestudeerd en behaalde u een bachelor-diploma. Naast uw studies heeft u ook een tijd lang gewerkt in India, enerzijds als een "Dhara conversation partner" en verder werkte u ook nog als een soort van begeleider voor doctoraatsstudenten. Omdat u vond dat de situatie voor Tibetanen in India precair is, besloot u in 2013 Indië te verlaten. Daarnaast speelde ook mee dat u in India financiële problemen kende. Uzelf beschikte in India over een RC ('registration certificate') en hoewel u ook over een reisdocument beschikte, namelijk uw 'identity certificate' (IC) zou u met de hulp van een smokkelaar op illegale wijze naar België zijn gereisd. Op 11 oktober 2013 reisde u met het vliegtuig naar Frankrijk. De volgende dag reisde u verder door naar België. Op 16 oktober 2013 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een inschrijving in het 'reception centre' in Nepal, een inschrijving in het 'reception centre' in Dharamsala (Indië), een krantenartikel waarbij u als vluchteling werd geïnterviewd, twee attesten van de veiligheidsdienst in Tibet, een certificaat waarbij bevestigd werd dat u examens engels had afgelegd, een kopie van uw RC, uw 'green book', een certificaat dat u werkte als "conversation partner", uw diploma van Tibetaanse studies.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Echter, na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1999 heeft u van dan (1999) tot 2013 in India verbleven.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaarde uitdrukkelijk nooit persoonlijke problemen te hebben gekend in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 42 en 43). Op de vraag waarom u besloten heeft India te verlaten hoewel u er ongeveer 13 jaar op legale wijze heeft kunnen wonen en dit zonder ooit noemenswaardige

persoonlijke problemen te hebben gekend, verwees u naar drie redenen. Als eerste reden haalde u aan dat de Tibetanen geen volwaardige vluchtelingenrechten konden genieten in India. U lichtte toe dat Tibetanen in India het recht hebben om er te werken, organisaties op te zetten en hun recht op vrije meningsuiting kunnen toepassen, maar volgens u werd er ook altijd voorgehouden dat de Tibetanen slechts tijdelijk op het grondgebied van India konden wonen, meer bepaald tot er een onafhankelijk Tibet zou komen. De derde reden die u aanhaalde, hangt hiermee samen. U verklaarde dat het minzame karakter van de Dalai Lama ertoe heeft geleid dat de Tibetanen in India mogen blijven. U vreest evenwel dat de Tibetanen niet langer zullen mogen blijven in India als de Dalai Lama zou sterven. Deze twee redenen komen erop neer dat u van oordeel bent dat de verblijfssituatie van Tibetanen in India precair is. Nochtans blijkt dit niet uit de informatie waarover het CGVS beschikt. Bovendien verklaarde uzelf dat u ongeveer dertien jaar in India heeft geleefd zonder noemenswaardige problemen. Dat de verblijfssituatie van Tibetanen precair te noemen is, blijkt aldus allerminst uit uw eigen ervaringen. Als tweede reden haalde u nog aan dat de naam die vermeld is op uw RC niet overeenstemt met die van uw biologische vader en ook dat u niet in India bent geboren. U vreesde hierdoor ooit in de problemen te zullen komen. U lichtte toe dat als de Indische autoriteiten zouden te weten komen dat er een probleem is met uw RC, u dan riskeerde naar China te zullen worden gedeporteerd. Nochtans dient opgemerkt dat in de dertien jaar dat u in India heeft verbleven, u nooit enig probleem heeft gekend wat dit betreft (zie gehoorverslag CGVS, vragen 44-48). Ook blijkt nergens uit het gehoorverslag dat u gepoogd heeft om uw identiteitsgegevens in India te regulariseren sinds het voor alle Tibetanen, niet enkel diegene die in India zijn geboren, mogelijk is om een RC te verkrijgen. Het feit dat u met deze RC een IC hebt aangevraagd en verkregen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 21 en 59), toont voldoende aan dat u klaarblijkelijk niet bang was om deze RC aan de Indische autoriteiten te tonen en de RC zelf als een geldig document wordt beschouwd (CGVS pp. 14-15). Aldus blijkt dat u India niet heeft verlaten omwille van één van de redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 21 en 59). U gaf aan met een vervalst Indisch paspoort naar Europa te zijn gereisd (zie gehoorverslag DVZ, vraag 32). U verklaarde bovendien zowel uw RC als uw IC te hebben afgegeven aan de smokkelaar die uw reis naar Europa regelde en ook dat u deze 2 documenten niet meer terug zou kunnen bekomen. U werd erop gewezen dat het onbegrijpelijk is dat u uw twee belangrijkste documenten die uw identiteit staven zomaar zou hebben afgegeven aan de smokkelaar. Uw uitleg als zou u deze documenten hebben afgegeven aan een betrouwbare vriend die het op zijn beurt aan de smokkelaars had afgegeven, verandert niets aan deze vaststelling (zie gehoorverslag CGVS, vragen 60-62). Deze documenten betreffen immers officiële identiteitsstukken van de Indische overheid dewelke iets zeggen niet alleen over uw identiteit, maar evenzeer over uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen

opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen.

Vervolgens legde u geen enkel document voor ter staving van uw beweerde reis met het vervalst Indisch paspoort (zie gehoorverslag CGVS, vraag 73). U verklaarde verder ook nog dat u geen enkele weet had van het visum waarmee u Europa kon inreizen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 64-67). In verband met de grenscontrole bij het betreden van de Schengenzone verklaarde u dat men u geen vragen stelde, buiten de vraag of u Engels kon spreken. Verder zou men gewoon een stempel hebben gezet op uw paspoort waarna u uw bagage kon afhalen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 63). Gezien het algemeen gekend is dat de individuele grenscontroles op de Internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengen zone, erg streng en grondig gebeuren, is het weinig geloofwaardig dat deze controles zijn verlopen zoals u ze beschrijft. Al deze vaststellingen laten het CGVS toe op gereede wijze te vermoeden dat u bewust bepaalde documenten achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten merkt het CGVS op dat deze documenten enkel uw persoonsgegevens bevestigen en meer bepaald het feit dat u afkomstig bent van Tibet, dat u lange tijd legaal in India heeft verbleven en dat u in dit land een opleiding heeft genoten en heeft gewerkt. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

- 3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;*
- 4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;*
- 5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde,;>*
- 6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;*
- 7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;*
- 8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v711/india.htm>;*
- 9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;*

10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Relocating and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012, p. 32;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een *"Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers"*, UNHCR, februari 2003, een *"COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)"*, van 29 januari 2014 en een COI Focus *"China India, De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 11 maart 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 22 mei 2014 voegt de verwerende partij een COI Focus *"China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India"* van 25 maart 2014 en een COI Focus *"China – Bepaling van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland"* van 19 mei 2014.

1.3.4. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer, waarbij een kopie van de hukou van verzoeker" wordt gevoegd. Waar verzoeker nog een geactualiseerde inventaris toevoegt, stelt de Raad vast dat de stukken 29 t.e.m. 34 niet bijgevoegd werden.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de *“Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.* Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan *“van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”.* In een derde middel beroept verzoeker zich op de *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.* Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van *“artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”.*

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

Verzoekers identiteit is niet eenduidig. Verzoeker is van Tibetaanse origine en verklaart geboren te zijn *“ik weet niet wanneer ik ben geboren? Maar het was in 1971”* (gehoor vraag 25) in Shogo dorp in Chamdo district, in Tibet, in de Volksrepubliek China (VRC). Verzoeker verklaart dat hij J. N. Sh. heet, maar dat Se. Ts. zijn *“echte naam”* is, maar *“niet op documenten geschreven”* is (Verklaring DVZ 3). Verzoeker legt ter terechtzitting een kopie van een hukou van 28 oktober 2013 neer, waaruit kan blijken dat een persoon genaamd Si. Z. – wat fonetisch overeenstemt met Se. Ts. – ingeschreven staat op de geboortedatum 7 november 1971 in het Chamdo district in de autonome regio Tibet in de VR China. hierin staat tevens dat betrokkene als *“cultureel niveau”* *“(half-)analfabeet”* is (en dus geen monnik), dat zijn *“militaire toestand”* *“verhuisd”* is en er wordt een nummer van een identiteitskaart vermeld, die verzoeker echter nalaat voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat verzoekers verklaringen ter gehoor

over zijn Chinese herkomst aannemelijk zijn zodat, indien niet volledig vaststaand, wel kan worden aangenomen dat verzoeker van Chinese herkomst en nationaliteit is.

Verzoeker legt tevens een onvertaald origineel Green Book met foto, een kopie van een attest van het Reception Centre Dharamsala, op naam van J. N. en met foto en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker onder de naam J. N. door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

Uit verzoekers kopie van zijn Registration Certificate (RC), uitgereikt te Dharamsala op 28 januari 2001, blijkt dat hij bij de Indische autoriteiten gekend is onder de naam J. N. en zoon van (late) Ch., geboren te Dharamsala op 6 mei 1978 en dat hij een "political refugee" is. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Indische autoriteiten als een in India geboren Tibetaanse vluchteling wordt beschouwd.

2.5. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker verklaart dat hij Tibetaanse geschriften kopieerde en verspreidde. Verzoeker maakte de patriotistische heropvoedingscampagnes mee en verliet uiteindelijk hierom het klooster. Verzoeker gaf hierover een interview in het tijdschrift van het *Tibetan Centre for Human Rights and Democracy*. Verzoeker verklaart twee keer gearresteerd te zijn geweest door de Chinese politie en ondervraagd te zijn geweest over zijn redenen om het klooster te verlaten (gehoor vraag 78). Verzoeker legt twee onvertaalde attesten van de Tibetaanse veiligheidsdienst voor, waarbij verzoeker verklaart "*toen ik aankwam bij de veiligheidsdienst in Tibet heb ik dit vermeld en werd er voor mij een brief geschreven om naar Australië te gaan*" (vragenlijst 3.5). Indien verzoeker eveneens verklaart dat zijn politieke activiteiten niet bekend zijn bij de Chinese overheid (vragenlijst 3.5) en uit de kopie van de hukou kan blijken dat hij op regelmatige wijze als Chinese burger en niet als monnik staat ingeschreven, dan kan echter evenmin worden uitgesloten dat verzoeker alsnog in de negatieve belangstelling komt bij een terugkeer omwille van zijn verklaarde arrestaties, activiteiten en interview.

2.6. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1999 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.7. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

2.8. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.9. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeerbaarheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende

partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota). Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art 26 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”*

Is de omzetting van art 26 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art 26 van de richtlijn 2005/85/EG nu art 26 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

2.11. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer:

a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.12. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

2.13. Immers verzoeker kon in India, minstens vanaf 1999, ongemoeid en veilig verblijven, studeren en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book). Verzoeker bezat een RC en een IC en uit de door verzoeker voorgelegde kopie van de RC, uitgereikt op 28 januari 2001, kan blijken dat die nog recent voor een periode van vier jaar, tot 30 december 2017 werd verlengd, zodat verzoekers verblijfstitel in India momenteel nog altijd geldig is.

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Echter uit het administratief dossier en de gevoegde updates kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”).

2.15. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.16. Verzoeker wordt geenszins vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker ondervond geen problemen om zijn RC te laten vernieuwen, integendeel hij verklaarde “*meestal leefde ik in Daramsala, het werd vernieuwd door de regio: het werd geregeld voor mij: ik had dus geen problemen*” (gehoor 41). Zijn RC is nog geldig tot eind 2017 en hij verkreeg zelfs een IC op basis van zijn RC, zodat alleszins kan blijken dat de Indische autoriteiten dit document als rechtsgeldig beschouwen. Verzoeker verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben gehad in India (gehoor 43), in tegendeel hij verklaarde “we

kregen er het recht om te leven en om er werk te zoeken en organisaties op te zetten. *Freedom of speech is daar gerespecteerd* (gehoor 44). Verzoeker heeft zeven jaar kunnen studeren en heeft gewerkt in een vertaalbureau en in een vreemdelingenorganisatie. Verzoeker haalt financiële problemen aan, doch dit valt buiten het kader van asielrechtelijke bescherming, noch verklaart verzoeker hoe hij dan wel 11.050.000 Indische roepies kon betalen om zijn beweerde illegale reis te financieren (verklaring DVZ 32). Waar verzoeker nog wijst op de leeftijd van de Dalai Lama is dit een louter persoonlijke veronderstelling, die niet kan blijken uit het voortgezette karakter van het huidige beleid.

2.17. Waar verzoeker nog meent dat hij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er zouden achter komen dat de biologische naam van de vader niet de echte is op zijn RC, stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoeker, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de *COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 11 maart 2014 stelt "*Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]*". Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker problemen zou krijgen met een incorrecte RC indien hij probleemloos op basis van zijn echte gegevens een nieuwe RC kan verkrijgen.

2.18. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is, hetgeen tevens kan blijken uit de continue verlenging van verzoekers RC en de laatste keer zelfs voor vier jaar tot 2017. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben.

Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.19. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.19.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De update van de *COI Focus* "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", vermeldt dat "*Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocommissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedepoteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]*" en "*Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de*

Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen."

2.19.2. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen.

2.20. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.21. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.22. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de "COI Focus" "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een*

zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *"Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.*" Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.23. Verzoeker verklaarde over een Yellow Book (*Identity Card*) te hebben beschikt maar desondanks illegaal met een vals Indisch paspoort te hebben gereisd en 11.050.000 Indische roepies te hebben betaald om zijn beweerde illegale reis te financieren (verklaring DVZ 32). Dat verzoeker zowel zijn RC als zijn IC heeft afgegeven aan een betrouwbare vriend (gehoor 62) dan wel aan de smokkelaar zelf (verzoekschrift), kan niet overtuigen gezien de verklaringen incoherent zijn en niet kan worden ingezien waarom verzoeker zijn eigen identiteitsdocumenten zou weggeven. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker 11.050.000 roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen waar hij enerzijds verklaart dat hij zich nog bevroeg bij de smokkelaar over zijn documenten *"ik denk het niet als ik ernaar vroeg; zie hij me dat hij het niet meer had"* en anderzijds verklaarde dat *"ikzelf wist niet wie de smokkelaar was"* (gehoor 61 en 62). Daarenboven legt verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn illegale reis voor (boardingpas, bagagelabel...). Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de vriend/smokkelaar zou hebben gegeven. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoeker beweerdelijk als Tibetaan met een vals Indische paspoort intercontinentaal naar Europa is gereisd. Zelfs indien verzoeker bepaalde zaken vermeldde – naam vliegtuigmaatschappij, data vlucht, bestemming – dan kan hieruit niet afgeleid worden dat verzoeker deze reis ook illegaal heeft afgelegd, temeer verzoeker noch zijn IC noch zijn vals Indisch paspoort voorlegt. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Voor zover verzoeker niet legaal met zijn IC zou hebben gereisd, *quod non demonstrandum*, stelt de Raad vast dat verzoeker geen kopie heeft genomen van zijn IC, noch dat er kan blijken dat hij een duplicaat zou hebben aangevraagd, wat hem ten zeerste kan worden aangerekend.

Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*"CHINA INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"*). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *"Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt"* doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoekers verweer *"Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen"*, kan dan ook niet worden

aanvaard nu uit de COI blijkt dat *“Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of “exit permit” te krijgen”* en bovendien dat *“Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC”*.

2.24. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.25. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.26. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.28. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK